

OSLO

DET
NORSKE
TEATRET

***Gaza likna ikkje noko vi hadde sett før.
Berre ei stripe land limt til Middelhavet.
Fysisk avskore frå Vestbreidda av Israel sjølv.
Den mest folketette plassen på jord.
MONA JUUL***

OM Å SNUBLE INN I NESTE HISTORIE

Ei av dei overraskingane du jamleg får av å vere dramatikar, er korleis prosessen med å skape eit stykke alltid leier til å finne historia for det neste stykket ditt, på heilt uventa måtar. Det var også tilfellet då eg kom til å skrive *OSLO*.

Det siste stykket mitt, *Blod og gåver*, er sett til ei verd av spionasje under krigen mellom Sovjet og Afghanistan i 1980-åra. Som ein del av prøveprosessen i New York City, kontakta regissøren og eg genuine ekspertar for å komme og snakke med dei medverkande om verda i stykket. Eg henta inn ei rekke journalistar og tidlegare spionar, regissøren henta inn sin ven og nabo, Terje Rød-Larsen, som også var FN si spesialutsending med fokus på Libanon. Larsen rosa stykket og var til stor hjelp for skodespelarane. Etterpå fortalde regissøren meg: «Du veit, du burde ta han med ut på ein drink og spørre han om Oslo-avtalen. Det er ei fantastisk historie der.»

Eg inviterte Larsen med ut på ein drink og pepa han med spørsmål. Han var tilbakehalden med å snakke om seg sjølv, men når eg pressa han, tok han til å fortelje ei historie som eg blei forbløffa over.

Det er flaut å fortelje at eg fram til den augneblinken ikkje visste at det var ein norsk diplomatisk bakkanal som førde til den historiske Oslo-avtalen. Då gjennom-brotet blei annonsert for verda trudde eg, som dei fleste amerikanarar, at det var Bill Clinton og regjeringa mi som stod bak dette. (I etterpåkløkskap er det faktumet at han blei kalla «Oslo-avtalen», og at eg ikkje eingong spurde kva «Oslo» hadde å gjere med det, dobbelt pinleg!) Etter møtet tok eg til å lese alt eg kunne om den norske bakkanalen. Jo meir eg lærte, jo meir sikker blei eg på at dette skulle bli bakteppet for det neste stykket mitt.

Eg reiste til Oslo på eiga hand og besøkte Borregaard Hovedgård, staden for mange av dei hemmelege rundane med forhandlingar gjennom kanalen. Eg intervjuar nokre av dei verkelege deltakarane og las memoarane til dei palestinske, israelske og norske deltakarane. Eg reiste gjennom Midtausten. Jo meir eg fann ut, desto meir tydeleg blei det at denne hemmelege kanalen framleis er kontroversiell. Fram til i dag florerer det med argument om kven som burde fått æra for gjennomføringa, noko som har vore urettferdig skrive ut av historias forteljning, og om kanalen i det heile tatt skulle ha eksistert i utgangspunktet.

Så, etter to år med førebuingar, la eg all researchen min til sides og skreiv eit stykke – som er eit verk av historisk fiksjon. Kvar karakter på scenen er tydeleg «min» versjon av ein faktisk person; hendingar har blitt fortetta og endra. Eg har gjort det til teater og funne opp på nytt, alt for å fokusere stykket mitt rundt den radikale handlinga i sentrum av den faktiske Oslo-kanalen.

Midt i den endelause blodutgytinga og hatet, valde medlemmar av den israelske regjeringa og PLO å sitte tvers overfor fiendane sine og sjå dei som menneske. Kvar side lytta til den andre, og denne lyttinga endra dei for alltid. Eg er overvelda over det personlege og politiske motet dette kravde. Det er ein augneblink i historia som eg ikkje vil at skal bli gløymd.

JT Rogers

11. desember 2018

Hastings-on-Hudson, NY

OSLO

AV J.T. ROGERS

OMSETJING: GUNSTEIN BAKKE

Mona Juul **KJERSTI DALSEIDE**

Terje Rød-Larsen **PREBEN HODNELAND**

Johan Jørgen Holst, Yair Hirschfeld **GARD SKAGESTAD**

Marianne Heiberg, svensk vertinne **INGRID JØRGENSEN DRAGLAND**

Jan Egeland, Ron Pundak **KYRRE HELLUM**

Ahmed Kurei **ANDERS MORDAL / JAN GRØNLI**

Hassan Asfour **AMELL BASIC**

Yossi Beilin **SVEIN ROGER KARLSEN / NIKLAS GUNDERSEN**

Uri Savir **GEIR KVARME**

Joel Singer **PAUL-OTTAR HAGA**

Toril Grandahl **GRETHE RYEN**

Trond Gundersen, Finn Grandahl, Shimon Peres **PAUL ÅGE JOHANNESSEN**

Thor Bjørnevog, m.fl. **ØYVIN BERVEN**

USA-diplomat, Tysk frue, m.fl. **UNN VIBEKE HOL**

Regissør **STEFAN LARSSON**

Scenograf og lysdesignar **JENS SETHZMAN**

Kostymedesignar **CHRISTINA LOVERY**

Lyddesignar **MORTEN A. JORSETT**

Dramaturg **ANDERS HASMO**

Inspisient **PÅL PANDE-ROLFSEN**

Produksjonsmedarbeidar **GRY HEGE ESPENES**

Rekvisitør **ÅSHILD MJELDE NORDÅS**

Maskør **ELISABETH SKAUBAKKEN ANDRESEN**

Kostymekoordinator **BENEDICTE FOLKMAN**

Koordinator målarsalen **JARLE TEIGEN OLSEN**

Koordinator snikkarverkstad/smie **SØREN MØLLER**

Lysmeister **ELLEN SYLVIA HUUSE**

Video **NIKOLAI BERGSTRØM OG RAYMOND STUBBERUD**

Scenemeister **HANS PETTER ILSTAD**

Opphavleg produsert ved Lincoln Center Theater,
New York City, 2016

Forlag: Nordiska ApS

MUSIKK I FRAMSYNINGA

Thom Yorke – *Unmade*

John Hopkins – *Small Memory*

John Carpenter – *The Bogeyman*

John Carpenter – *Allyson Discovered*

Eleni Karaindrou – *Unravelling Time*

Stan Getz – *Thanks for the memory + A Nighingale Sang in Berkley Square*

Anello Capuano & Bruno Assenmacher – *Taqsim Oud / Sama'i Bayati*

Radiohead – *No Surprises*

John Coltrane – *Say It (Over And Over Again)*

FOTO: Erika Hebbert

Bilda er tatt i prøveperioden

GRAFISK FORMGJEVING OG TRYKK: 07 Media

REDAKSJONEN: Anders Hasmo, Åsne Dahl Torp, Guro Redalen, Ida Michaelsen

Artiklane er omsette til nynorsk ved Inger Johanne Sæterbakk

Les også Ada Nissens *Draumekanal*en og Jørgen Jensehaugens *Optimismens tidsalder*

i magasinet *Bakteppet* eller på detnorsketeatret.no/oslo

NOREGSPREMIERE 11. JANUAR 2019
PÅ HOVUDSCENEN

NÅR HISTORISKE HENDINGAR BLIR PRISLØNA DRAMATIKK

Kanskje var det Terje Rød-Larsen si urokkelege tru på å få til det umoglege som sette JT Rogers på tanken om å skrive dramaet – slik det *kan* ha utspelt seg på bakromma – kring dei historiske fredssamtalane om Midtausten. Stykket som opna off Broadway i 2016 og flytta til Broadway året etter, viste seg å fenge eit stort publikum, og blei nominert til heile 7 Tony Awards.

Rogers si interesse for fredsavtalen frå 1993 viste seg å vere vanskeleg å forløyse scenisk. Han fann ingen måte å nærme seg den israelske eller palestinske sida på utan å verke partisk. Gjennom den norske kanalen fekk han eit tredje alternativ, som for Rogers blei den nøytrale lina i ein betent konflikt. Forteljinga om forhandlingane i OSLO er rein fiksjon, basert på verkelege hendingar og verkelege personar. For eit publikum i Oslo vil kanskje likevel hendingane og personane vere meir ålment kjende enn for publikum i New York og London. Det Norske Teatret stilte derfor desse spørsmåla til Terje Rød-Larsen for å få hans versjon av kva som skjedde, og kvifor.

Foto: Håkon Mosvold Larsen / NTB scanpix

Nokre gonger er det enklare å gjere det umoglege enn det moglege.

TERJE RØD-LARSEN

— **Korleis gjekk det til at du og Mona Juul etablerte den såkalla Oslo-kanalen, dei hemmelege forhandlingane mellom Israel og PLO i 1993?**

For oss starta det i Kairo, der Mona hadde den første stasjonen sin som ung diplomat på slutten av 1980-talet. Eg tok permisjon som dagleg leiar på Fafo og Nilens breidd blei den nye heimen for oss og den eldste dottera mi, Hilde. Etter eit par herlege månader med ekspedisjonar til pyramidar og museum og masse tennis, blei det etter kvart ganske keisamt. Men Mona hadde meg på slep til diplomatiske mottakingar og middagar. I ein av dei trefte eg bror til Yasser Arafat, Fathi, som var lege og leiar av det Palestinske hospitalet i Kairo og formann i the Palestinian Red Crescent Society. Vi blei etter kvart nære vennar og etter at eg fortalde han at Fafo blant anna dreiv med levekårsundersøkingar i ulike land, spurde han om Fafo kunne gjennomføre ei levekårsundersøking på Gaza og Vestbreidda. Eg lufta ideen for dåverande statssekretær Knut Vollebæk i UD, som entusiastisk støtta eit slikt prosjekt. Dette førte Mona og meg for første gong til Israel, Gaza og Vestbreidda.

I Gaza hamna vi tilfeldig inn i eit samanstøyt mellom steinkastande palestinske ungdommar og tungt væpna israelske soldatar på same alder som dei. Ikkje berre asymmetrien i våpenutstyret, men endå

meir redselen på begge sider som vi kunne lese av auge og ansiktsuttrykk, gjorde eit formativt inntrykk på oss. Redsla og meningsløysa brende seg fast i minnet vårt.

Det første besøket leidde til mange og lange forhandlingar med palestinske leiarar og representantar frå Israel, med eit dyktig team frå Fafo, leidd av Marianne Heiberg, Knud Knudsen og Geir Øvensen. Det var ikkje til å unngå at samtalanane våre om levekårsundersøking etter kvart leidde til diskusjonar om den israelske-palestinske konflikten. Arbeidet blei mangeårig og fekk ein lang pause under den første Irak-krigen, då Irak invaderte Kuwait. Likevel leidde krigens slutt til den såkalla Madrid-konferansen i 1991, som blant anna starta ein forhandlingsprosess mellom palestinarane og israelarane under leiing av amerikanarane. Nokre av forhandlarane, både på palestinsk og israelsk side var dei same som vi arbeidde med i samband med levekårsundersøkinga.

Det gjorde sterkt inntrykk at forhandlarane på begge sider delte inntrykk og synspunkt med oss som var det motsette av det dei uttrykte i massemedia. I massemedia talte dei til sine eigne støttespelarar, mens dei privat søkte kompromiss som kunne leie til ei løysing. Etter kvart førde dette til ei forståing av at Washington organiserte forhandlingane på fundamentalt feil måte. Eg diskuterte dette gong på gong med ein av dei leiande palestinske forhandlarane, Faisal Hussein,

som sa seg heilt einig. Like før parlamentsvalet i Israel, som leidde til at Yitzak Rabin frå det israelske arbeidarpartiet blei statsminister og Shimon Peres utanriksminister, hadde eg eit lengre lunsjmøte med Peres sin næraste medarbeidar den gongen, Yossi Beilin, og blei fortalt at også han (Yossi) delte synspunkta mine.

Det blei innleidd eit samarbeid med UD, der Thorvald Stoltenberg var utanriksminister og Jan Egeland statssekretær, og Mona som no var i sekretariatet til utanriksministeren. UD og Fafo i partnarship starta no ein dialog mellom Hussein og Beilin, som blei utnemnt som statssekretær for Peres. Etter mange konstruktive møte med Hussein og Beilin blei det etter kvart klart for meg at ingenting ville kunne komme ut av samtalan utan at Yasser Arafat og PLO, som var i eksil i Tunisia, blei trekt inn i samtalan som den primære samtalepartnaren. Men det var inga enkel oppgåve. PLO var stempla som terroristorganisasjon i både Israel og USA, med forbod for amerikanarar og israelarar om å ha nokon som helst slags forbindelse med folk i organisasjonen.

Ein samtale med Arafat i hovudkvarteret hans i Tunis var tvingande nødvendig. Problemet var at dersom eg som leiar av Fafo drog til Tunis for å treffe Arafat, ville det mangeårige arbeidet vårt med levekårsundersøkinga heilt sikkert ha blitt stoppa av Israel. På slutten av 1992

hadde vi frakta alle data i den omfattande statistiske undersøkinga i Fafo sine datamaskiner til Oslo. Like før jul i 1992 drog eg til Tunis og møtte Arafat for første gong i ein lang nattleg samtale. Ambassadøren hans i Oslo, Omar Kitmotto og ein av Arafat sine næraste medarbeidarar, Abu Alaa (Ahmed Qurei), var også til stades i hovudkvarteret til PLO i Tunis. Vi blei einige, og nokre veker seinare, i januar 1993, starta Oslo-prosesen på Borregaard Hovedgård.

— ***Kva spesiell bakgrunn hadde nettopp de to for å få samla dei stridande partane?***

Det samfunnsvitskaplege arbeidet til Fafo om levekårsundersøkinga i Gaza og på Vestbreidda skapte tillit både hos palestinske og israelske leiarar. Dette tillitsforholdet gav ein plattform for nøytralitet som meklar mellom partane. Tillitsforholdet var i symmetri med norsk utanrikspolitikk som hadde hatt ein kritisk dialog med israelarar og palestinarar i ei årrekke. Kombinasjonen av UD og Fafo som ein organisator av forhandlingane mellom partane var tillitsvekkande og tiltrekkinge for begge partar. Dette var ein fordel vi hadde framfor mange andre som søkte ei rolle i forhandlingane.

— **Hadde de realistiske førestillingar om at forhandlingane ville lykkast?**

Den norske ambisjonen var i utgangspunktet å bringe partane saman i hemelege forhandlingar utanfor søkelyset frå media og offentlegheita, for å finne kompromiss som deretter kunne bli offentleggjort i eit forsøk på å finne folkeleg støtte. Ambisjonen vår var å vere diskrete støttespelarar til dei amerikanskleidde forhandlingane i Washington: å hjelpe partane med å finne eit kompromiss som kunne bli lagt på forhandlingsbordet der. Overraskinga var stor i mai 1993 då begge partane kom til dei norske tilretteleggarane og uttrykte at dei ikkje ville fullføre forhandlingane i Washington, men ville gjere alt i Oslo. Det var ei samstemt tillitserklæring frå begge som kom som lyn frå klår himmel. Forståinga vår hadde vore at vi skulle vere beskjedne og diskrete hjelparar til dei glamorøse forhandlarane i Washington, og det kom som eit sjokk for oss at dei ikkje ville fullføre i verdas sentrum i Washington, men i beskjedne Oslo i periferien av Europa.

— **Kva for risiko var forbunde med initiativet og sjølve forhandlingane?**

Det har vore eit paradoks i livet mitt, at jo meir umogleg eg har synst at oppgåvene og utfordringane har vore, jo enklare har det vore å gjennomføre dei. Poenget er at dersom dei fleste meiner at noko er umogleg, blir ein åleine om å gjere det mogleg.

Risikoen for oss nordmenn var eigentleg låg, fordi det berre var eit par handfuller med personar som visste om forhandlingane. Oppgåva i seg sjølv var så vanskeleg at dersom forhandlingane blei mislykka, ville det ikkje bli synderleg kritikk. Men dersom dei hemelege forhandlingane blei lekka, var risikoen stor for dei palestinske og israelske forhandlarane. Representantar for PLO kunne ikkje møte israelske representantar, *i tråd med den arabiske boikottlina som ikkje anerkjente Israel som stat*. Frå Israel si side var det i strid med lova å møte representantar frå PLO (som Israel definerte som ein terroristorganisasjon).

— **Var det spørsmål som bevisst blei haldne utanfor forhandlingane?**

I Oslo-forhandlingane var alle tenkelege spørsmål på bordet. Men nokre spørsmål bestemte vi oss for ikkje å adressere i avtalen fordi forhandlarane meinte at leiarane på begge sider ikkje ville kunne klare å bli einige om dei. I internasjonale forhandlingar er det viktig å forstå at ofte er ikkje den vanskelegaste oppgåva for forhandlarane å bli einige med dei som sit på andre sida av bordet, men å forhandle med sine egne føresette, dei politiske leiarane som må forsvare avtalar i egne parti, parlament og val. Dette leidde til dei to største veikskapane i avtaleverket: for det første at det ikkje blei lagt ned forbod mot israelsk nybygging på Vestbreidda. Dette var noko dei israelske forhandlarane ville ha inn i avtalen, men

som deira føresette ikkje torde å integrere i avtalen fordi dei ikkje trudde det israelske parlamentet Knesset ville godkjenne avtalen. Den andre veikskapen ved avtalen var at det ikkje blei etablert ein internasjonal mekanisme for å overvake gjennomføringa av avtalen.

— **Korleis var stemninga knytt til denne diplomatiske prosessen?**

Det var ein berg-og-dal-bane som bevega seg frå den høgaste optimisme til den djupaste pessimisme, frå latter og harmoni til aggresjon og depresjon. Det var inga akademisk øving med berre argument mot argument pro et contra frå examen philosophicum i logikk. Det var også ei emosjonell reise som rulla frå hat til venskap og tilbake igjen. Eg hadde i mange år lært studentane mine på Blindern at den sosiale dynamikken i store formelle organisasjonar og i små uformelle organisasjonar er grunnleggande forskjellige.

I Washington var dei palestinske og israelske delegasjonane på over 150 personar på kvar side. Dei budde på forskjellige hotell, møttest berre ved forhandlingsbordet og gjekk rett frå bordet til fjernsynskameraa.

I Oslo insisterte vi på at delegasjonane aldri skulle vere meir enn fem personar på kvar side. At dei skulle bu i same hus, ete frukost, lunsj og middag i lag, gå turar i lag i pausane – og at vi nordmenn passa på at dei under måltid og i pausar snakka om familiane sine, liva sine, draumar og lengslar. Dette gjorde vi fordi

vanskelege forhandlingar om dei vanskelegaste spørsmåla først må etablere gjensidig tillit. Og tillit er ikkje ein formell storleik mellom formelle organisasjonar, men eit spørsmål mellom personar som avgjerdstakarar. Den opphavelige målsettinga vår i Oslo var å bygge den tilliten og i tillegg oppmuntre partane til å bli einige om kva form for avtale som var realistisk og som blei til Prinsipperklæringa, den såkalla Oslo-avtalen. Det er interessant at israelske og palestinske forhandlarar frå Oslo og familiane deira har vore i konstant kontakt dei siste 25 åra, trass i berg-og-dal-banen den israelsk-palestinske konflikten har vore i gjennom i denne perioden.

— **Korleis opplevde du det å vere så nære så viktige forhandlingar, men ikkje del i dei?**

La meg seie det slik: Nærleik er deltaking. Slik eg ser det er det tre modellar for forhandlarar. Den første er tilretteleggaren si rolle, den andre er mellommannen si rolla og den tredje er den klassiske forhandlaren som presenterer forslag for partane. Den norske rolla kombinerte dei to første, men unngjekk med nokre få unntak den tredje. Då partane første gongen møtte kvarandre på Borregaard i januar 1993, hadde vi ein vanskeleg, men hyggeleg sosial samankomst framfor peisen med eit norsk forsøk på å skape den rette stemninga før partane gjekk til forhandlingsbordet. Då eg leidde partane inn i forhandlingsrommet blei dei forbausa over at eg forlet rommet, og sa:

«Men du må jo vere her i lag med oss». Eg svarte at «her går eg berre inn om det blir slagsmål». Poenget er at partane sjølve må kjenne at avtalen er deira verk og ikkje noko som ein tredjepart har tvinga på dei eller manipulert dei til.

Men nordmennene var ikkje berre tilretteleggarar, vi var også mellommenn. For etter kvart forhandling-smøte kom partane til oss og spurde: Kva synest du vi skal meine om dette? Korleis forstår de dette forslaget? Kan vi stole på at dette verkeleg er noko dei meiner? Har dei støtte frå sjefane sine i Tunis og Jerusalem? Gjennom slike samtalar får du meir innverknad enn om du sit ved forhandlingsbordet der du uvegerleg vil bli korsfesta etter møta der den eine parten vil seie at «du var der og du må vitne for at eg sa det og det», og den andre parten vil seie «men det var jo ikkje det eg sa og du er vitnet mitt på at eg ikkje sa det.» Dette gjer at forhandlaren etter kvart mistar tillit hos begge paratar fordi han eller ho ikkje tar parti. Og dersom han eller ho tar parti er nøytraliteten borte. Rolla til mellommannen er å formidle og fortolke. Den norske rolla var å etablere ein organisasjonsmodell for forhandlingane, legge til rette for det, og å formidle og fortolke.

— ***Kva for briller trur du publikum i Noreg vil sjå denne framsyninga med?***

Det overlet eg til publikum.

— ***Kva har hendingane desse dagane hatt å seie for omdømet til Noreg som fredsnaasjon i ettertid?***

Oslo-prosessen gav støyten til eit omfattande fredsengasjement for Noreg på mange arenaer verda rundt. Dette har gitt Noreg eit internasjonalt omdøme som ein fredssøkande og hjelpsam organisasjon i internasjonalt samarbeid for fred og forsoning.

— ***Avtalen har ikkje ført til nokon varig fred i Midtausten. Kva tenkjer du om kritikken som har kome i ettertid?***

Ambisjonen med avtalen var ikkje ein omfattande fred i Midtausten. Det var langt utanfor ambisjonsområdet. Men det er viktig å vere klar over at utan Oslo-avtalen ville ikkje fredsavtalen mellom Israel og Jordan blitt ein realitet. Og den avtalen har stått solid i 25 år. Utan Oslo-avtalen og fredsavtalen mellom Jordan og Israel ville ikkje Israel si militære tilbaketrekking frå Libanon etter 20 år med okkupasjon, funne stad. Og eg kjenner meg privilegert som har vore Kofi Annan sin forhandlar mellom Syria, Libanon og Israel, noko som leidde til at FN's tryggingråd einstemmig vedtok at Israel i 2000 hadde avslutta okkupasjonen av Sør-Libanon. Utan Israel si militære tilbaketrekking frå Libanon ville det heller ikkje vore mogleg for FN, der Kofi Annan nok ein gong utnemnde meg til forhandlaren sin, å inngå ein avtale

med Syrias president Bashar Al Assad om å trekke tilbake Syrias 45000 troppar og militære etterrettingsapparat i Libanon.

Vi må forstå styrkane og veikskapane ved Oslo-avtalen i eit slik perspektiv: dei to største veikskapane, slik eg ser det, er at det ikkje blei sett ein stoppar for israelske nybyggingar på Vestbreidda og at det ikkje blei semje om å etablere ein internasjonal mekanisme for å overvake gjennomføringa av avtalen. Det er vanskelig å oppnå avtalar i internasjonale forhandlingar, men det er mykje enklare enn å gjennomføre avtalar. Det er lita forståing i det offentlege rom for at gjennomføring er risikofylt, tidkrevjande, og krev eit langsiktig perspektiv.

Oslo-avtalen har tre komponentar. Den første er den «ideologiske» komponenten, ei underliggande forståing av at den såkalla to-statsløysinga er det einaste moglege kompromisset mellom israelarar og palestinarar: Ein palestinsk stat basert på 1967-grensene med reguleringar bygde på framforhandla semje mellom partane, med Aust-Jerusalem som hovudstad i landet, og ein israelsk stat med Vest-Jerusalem som statens hovudstad og palestinske tryggingsgarantiar. Den andre hovudkomponenten i Oslo-avtalen er etableringa av den palestinske sjølvstyremakta som er ein hybridstat med relative grader av sjølvstyre, noko som gir eit fundament for statsdanning og fullt sjølvstyre. Det tredje elementet

er fredsprosessen. Denne har falle saman og sjansane er små for å bygge han opp att på kort sikt. Men på lengre sikt er eg stadig optimist. To-statsløysinga er det einaste moglege alternativet for ein vinn-vinn-situasjon for palestinarar og israelarar.

Den palestinsk-israelske konflikten er ein av verdas lettaste konfliktrar å forstå korleis du skal løyse. Problemet er mangelen på politisk vilje. ■

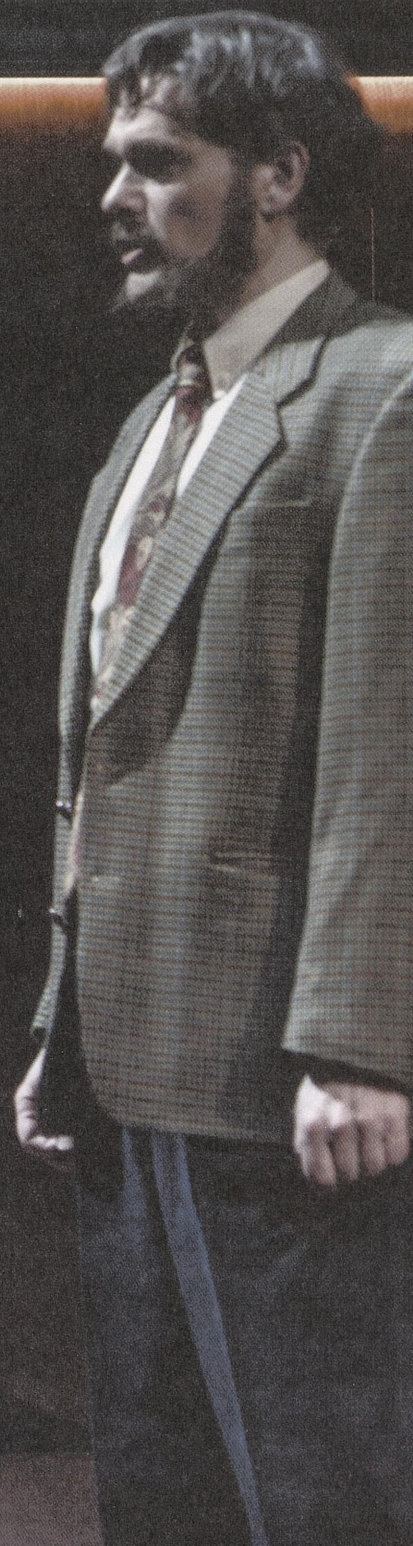

Eg har aldri møtt ein israelar.

Ansikt til ansikt.

AHMED KUREI

Vi gjer det, for faen.

Eg skal få Holst til å sjå andre vegen.

JAN EGELAND

TO

STOCKHOLM

FE

MUNICH

Denne nye modellen – min modell – tar utgangspunkt ikkje i det organisatoriske, men i det personlege. Ein forhandlingsprosess som tillèt dei mest uforsonlege motstandarar å fokusere på eitt enkelt stridstema, løyse det, og så gå vidare til neste enkelttema, medan dei gradvis bygger tillit seg imellom undervegs.

TERJE RØD-LARSEN

Det var denne ideen, denne prosessen som låg bakom alt – absolutt alt – vi sa og gjorde. Ha det i mente når de ser og dømmer oss.

MONA JUUL

*Dette er vaffeloppskrifta til mor mi.
Som ho fekk frå si mor. Den er enkel, men presis.
For å lage røra må du først skilje egga.*

TORIL GRANDAHL

*Kven faen er det som har
framforhandla dette?*

JOEL SINGER

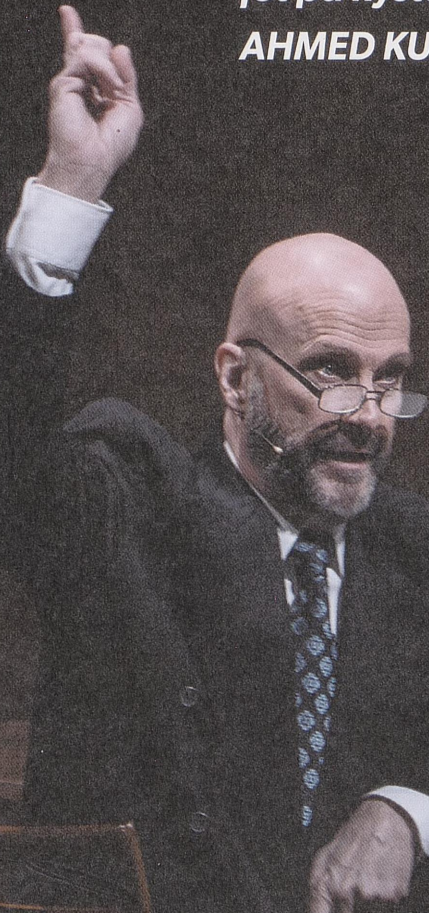

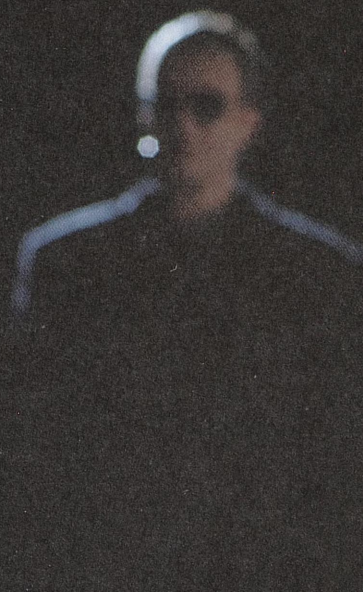

*Det er eit svært hav som skil folka våre.
På dette havet er sjølv dei største skuter for
lite anna enn joller å rekne. Dei som har vore
der før oss, har anten vendt om eller drukna.
La oss bli dei første som kjem seg over og set
fot på kysten hos den andre.*

AHMED KUREI

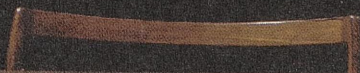
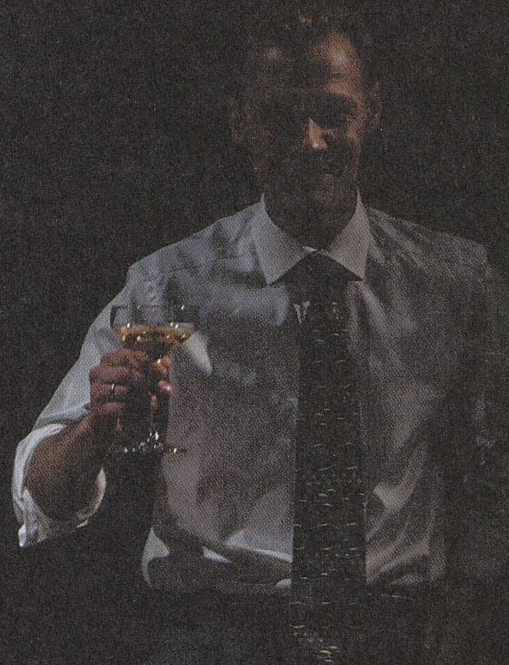

**Ein skål.
For nye venner.
Og for framtida.
At den blir annleis.
Og at den snart er på veg.
URI SAVIR**

*Det de har gjort i dette rommet til no,
er å diskutere ideen om fred.*

*Eg er blitt sendt hit for å prøve
å forhandle fram ein faktisk fred.*

URI SAVIR

**Abu Ala hadde rett.
Den kvinna er ein nasjonalskatt.
URI SAVIR**

Det er ein sann tragedie at det var nordmennene og ikkje californiarane som tok dette initiativet.

AHMED KUREI

*Vel, kva er ei løgn om ikkje ein draum som kan bli verkeleg?
Fort og høgt, mine venner; det finst ingen annan måte.*

SHIMON PERES

Del dine opplevingar hos oss på Instagram og Twitter.

FØLG OSS

Facebook: detnorsketeatret

Twitter: @detnorsketeatre

Instagram: #detnorsketeatret

www.detnorsketeatret.no

BILLETTLUKA: 22 42 43 44

 AkerBP

 OBOS